

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2014. március 20.
(csütörtök)

Horváth Géza

A FELTÖRT SZELENCE

Alapige: Máté 26,1-13

Amikor Jézus befejezte mindezeket a beszédeket, így szólt tanítványaihoz: „Tudjátok, hogy két nap múlva lesz a húsvét ünnepe, és az Emberfia átadatik, hogy megfeszítsék.”

Ekkor összegyűltek a főpapok, az írástudók és a nép vénei Kajafás főpap palotájában, és megegyeztek abban, hogy Jézust csellemel elfogják és megölik. De ezt mondták: „Ne az ünnepen, hogy zavargás ne támadjon a nép között.”

Amikor Jézus Betániában a leprás Simon házában volt, odament hozzá egy asszony, akinél egy alabástrom tartóban drága kenet volt, és ráöntötte az asztalnál ülő Jézus fejére. Amikor látták ezt a tanítványai, bosszankodtak, és ezt mondták: „Mire való ez a pazarlás? Hiszen el lehetett volna ezt adni sok pénzért, és azt a szegényeknek juttatni.” Amikor Jézus észrevette, ezt kérdezte tőlük: „Miért bántjátok ezt az asszonyt? Hiszen jót tett velem, mert a szegények mindig veletek lesznek, de én nem leszek mindig veletek. Mert amikor ezt a kenetet a testemre öntötte, temetésemre készített elő. Bizony, mondom néktek, hogy bárhol hirdetik majd az evangéliumot az egész világon, amit ez az asszony tett, azt is elmondják majd az ő emlékezetére!”

Imádkozzunk!

Megvalljuk, dicsőséges Urunk, hogy a te kegyelmed jobb az életnél. Megvalljuk, hogy örökkévaló Úrként imádunk és tisztelünk téged, és hódolunk előtted ezen az estén is, amelyre összegyűjtöttél bennünket. Köszönjük, hogy igéd-del élhetünk, és testvéri közösségben lehetünk együtt.

Áldunk azért, hogy ismered a szívünket és gondolatainkat. Köszönjük, hogy bizony sokszor feddő szót érdemelve állunk előtted. Köszönjük, hogy a feddő szavakat is mindig nagy szeretettel mondogod el, a jobbítás szándékával.

Köszönjük szelíd szemeidet, Úr Jézus, amely jól látja minden vétkünet és bűnünket, és mégis irgalommal, szánalommal tekint ránk.

Áldunk golgotai keresztedért, annak minden áldásáért. Köszönjük, hogy ott lett áldássá az átok. Köszönjük, hogy ott fordult meg az, ami az Éden-kertben is megfordult. Áldunk azért, hogy ma is úgy nézhetünk a Golgotára, hogy ott a mi váltságunk, bűneink bocsánata. Köszönjük, hogy elrendezted a bünterhünket, és ezért ujjongó, hívó életet élhetünk benned, veled, általad és legfőképpen neked, Urunk.

Te tudod, Urunk, hogy mennyire volt a mai nap is bizonyoságtévő az életünk, mennyire hirdettünk téged. Bocsáss meg nekünk, ha nem ezt tettük. Bocsásd meg, ha mai napon is a magunk dolgaival voltunk elfoglalva, és nem reád tekintettünk minden pillanatban, ahonnan jön az áldás, a béke, a nyugalom felénk.

Kérünk, pihentess meg bennünket ebben az estében. Adj nekünk igédben üzenetet, Urunk. Erősítsd bennünk hitünket, üdvösségünk eszközét, kérünk a te szent igéd és Szentlelked által.

Hallgass meg bennünket, könyörülj rajtunk.

Ámen.

Igehirdetés

A mai igével, a Máté evangéliumában ahhoz a szakaszhoz érkeztünk, amelyben Jézus Krisztus szenvedéstörténete fog előttünk állni. Ennek bevezetője ez a 13 vers, amelynek a központi gondolatát és üzenetét próbáljuk ma este megragadni.

Egy asszony van előttünk, akiről ír még a János evangéliuma is. Ott meg is nevezi, hogy Mária volt az asszony, és azt is megnevezi, hogy Júdás volt a főkolompos abban a tekintetben, hogy ő képviselte lehangosabban, legerőteljesebben azt, hogy ezt a kenetet inkább el kellett volna adni, és szétosztani a szegények között.

Jézus azonban mindannyiuk gondolatát, vélekedését tudja és ismeri.

Ami nekem ebben a történetben mégis közös nevező, az az, hogy az asszony, amivel megkeni Jézus fejét és lábát, be van ágyazva két másik történet közé. Ugyanis a fejezet azzal kezdődik, hogy amikor Jézus befejezte mindezeket a beszédeket, kijelenti megint, hogy két nap múlva a húsvét ünnepe, és az Emberfia átadatik, hogy megfeszítsék. Ekkor összegyűltek a főpapok, az írástudók és a nép vénei Kajafás főpap palotájában, és megegyeztek abban, hogy Jézust csellel elfogják, és megölik. — A másik történet, amely mintegy keretként övezi ezt a történetet, az, hogy Júdás pedig elment (14. verstől) a főpapokhoz és így szólt: „Mit adnátok nekem, ha kezetekbe adnám Őt?” Azok harminc ezüstöt állapítottak meg neki.

Arról van itt szó, hogy különféle gondolatok, érzések, cselekedések, cselekedetek vannak, és benne ott ragyog ebben a sötét képben egy hatalmas világosság, amelyről Jézus Krisztus azt mondja: Ahol a világon az evangéliumot fogják prédikálni, azt is el fogják mondani, amit ez az asszony cselekedett.

Arról is beszél az Úr Jézus, hogy mit csinálnak a főpapok, meg az írástudók, és Kajafás, de azt nem mondja, hogy fogják prédikálni az evangéliummal együtt. Jézus Krisztus ennek az asszonynak a cselekedetét az evangélium pré-

dikálásához köti. Tulajdonképpen nem is ennek az asszonynak a cselekedetéről van szó, hanem a hitéről, amiből ez a cselekedet fakadt.

És mi volt ez a cselekedet, és mi volt ez a hit, erről beszél nekünk a mai történet. Ez az asszony, aki a leprás Simon házába megy, akinél ott van az alabástromban ez a drága kenet, kiönti Jézus fejére. Ennek a kenetnek az ára körülbelül egy munkásnak az egy évi bére. Nem kis összeg, ami látszólag értelmetlenül elfolyik.

Nem véletlen az sem, hogy a tanítványok rögtön azt mondják: el kellett volna adni ezt a kenetet jó pénzért. Amikor ezen felháborodva tanakodnak, hogy mire való ez a tékozlás, akkor az a megdöbbenő dolog, hogy Jézus nem azt mondja nekik: igazatok van. Tényleg azt kellett volna tenni. Nem szidja le az asszonyt. Nem is mondja azt: eredj el, és te is hasonlóképpen cselekedjél. Azt mondja nekik: szegények mindig lesznek veletek.

Ez is nagy üzenete ennek az igének, amit felolvastunk, hogy ne mi gondoljuk, hogy mi a jó és mi a rossz, hanem Jézustól fogadjuk el azt, ahogy Ő jelenti ki nekünk, hogy mi a neki kedves és nem kedves. Sokszor beleesünk abba a csapdába, hogy azonnal véleményt mondunk. Itt a gyülekezetben is, amikor valakik meggondolás nélkül azonnal reagálnak valamire. Ne gondoljuk, hogy Jézus meg fogja őket dicsérni, és azt mondani, hogy teljesen igazuk van. Még ha a jó szándék vezérel is valakit, akkor sem biztos.

Ezeket a tanítványokat is valamiféle jó szándék vezérelte. De most vegyük a jót, tételezzük fel a jóindulatot, hogy a szegényeknek kellene ezt adni inkább. Jézus ezt nem írja alá. Azt mondja: szegények mindig lesznek veletek, nektek is lesz pénzetek. Vajon ti mennyit fogtok adni a szegényeknek? Majdnem azt mondja nekik, hogy miért a más vagyonával akartok rendelkezni, hogy azt mire kellett volna fordítani. A sajátokéval rendelkeztek, afelől döntsétek el, hogy mire lehetne fordítani.

Az az érdekes, hogy ennek az igének mégsem ez a központi üzenete. Lehet az üzenete a hála kimutatása Jézus felé, ez is nagyszerű dolog lenne. Ha erről prédikálnánk, hogy lám, legyél hálás életet élő hívő, aki Jézus Krisztus felé kimutatod háládat, és az Ő országát ilyen módon is építed. Jézus nem erre mondja, hogy amikor az evangéliumot prédikálni fogják, majd azt is elmondják, amit ez az asszony tett.

Itt döntő dolog az a szelence, amelyből ez az asszony — feltörve a szelencét — ráönt Jézus Krisztus fejére. Azt mondja Jézus: miért bánjátok ezt az asszonyt, mert amit cselekedett, a temetésemre nézve cselekedte. Tegyük hozzá azt a mondatot, amivel a fejezet kezdődött: Jézus ismét beszélt az Ő haláláról: Majd két nap múlva lesz a húsvét ünnepe, és az Emberfia átadatik, hogy megöljék. Tudjuk, hogy Jézus ezt többször elmondta a tanítványainak, hogy neki szenvednie kell, meg fog halni, de fel fog támadni. És hogy reagálnak rá a tanítványok? Legfőképpen hóbörögnek: mentsen, Uram, nem eshetik ez meg teveled. Kardot rántanak. Meg akarják óvni. Ki akarják menteni, hogy csak ez meg ne történjen. És akkor jön egy asszony ezzel az alabástrom szelencével, és azt mondja Jézus: ő a temetésemre készített elő engem.

Van itt egy asszony ebben a neves társaságban. Ezek az írástudók, a papok, akiknek ismerniük kellett volna legjobban az írásokat, hogy mit mondtak a próféták, hogyan jelentetett ki Jézus Krisztus halála. Ezt még egy olyan ember is megértette, mint a szerencsén komornyik, aki akkor látott először Bibliát. Még ez az etióp kincstárnok is megérti, hogy Jézus Krisztusnak meg kell halnia. És ott vannak a tanítványok, akik nem értik, nem tudják, bizonytalanok. Keseregnek még húsvét után is. Jön egy asszony, aki nem tartozik az előkelők közé, nem tartozik a tudósok közé, az írástudók közé. Nem olyan asszony, aki gyermekkorától magába szívta az anyatejjel a Szentírás üzenetét. Ő pedig érti, hogy mi fog itt történni: az én temetésemre nézve készített elő engem. Érti, hogy Jézus Krisztusnak miért kell meghalnia, és azt nem lehet kikerülni.

Ekkor egy hatalmas dolgot olvasunk: ahol az evangéliumot prédikálják, amit ez az asszony tett, azt is elmondják majd az ő emlékezetére. Így is lehet mondani: egy néma prédikációban hirdette, mert az asszony meg sem szólal. Jónás legalább egy mondatot mondott: még negyven nap, és elpusztul Ninive, de ennek az asszonynak egy mondat sem jön ki a száján. Hatalmas dolgot cselekszik, széttöri az alabástrom szelencét, és az az olaj, ami ebben a szelencében van, Jézus fejére, lábára folyik, azután lehullik a porba. A por beszívja a drága olajat, és tudjuk, hogy a házban ott van ennek a csodálatos illata.

Tulajdonképpen ez ennek a történetnek a központi üzenete. Nem is anyyira a hála, nem is az odaszánás, nem is az, hogy Jézus elfogadja ezt a hálát és ezt a „tékozlást”, hanem ennek az ígének az az üzenete, hogy ahhoz, hogy az olaj illatozzon, hogy a ház megteljen ennek az olajnak az illattal, ahhoz szét kell törni az alabástrom szelencét.

Nem azt olvassuk az ígében, hogy kihúzta a dugót, vagy lecsavarta a kupakot. Valószínűleg nem olyan volt, mint a mai injekciós ampullák, amiket simán le lehet törni. Mindenesetre az ige azt mondja: széttörte az alabástrom szelencét. Ahhoz, hogy kifolyjon az olaj, ennek az alabástrom szelencének szét kellett törnie, és ez utalt Jézusra. Ez az asszony példázta Jézus halálát. Hogy tudniillik a mi Urunk Jézus Krisztusnak a teste, mint alabástrom szelence töretik meg. De ez elkerülhetetlen ahhoz, hogy kifolyjon az olaj, hogy megteljen az illattal az a ház. A mi Urunk Jézus Krisztus teste is ilyen alabástrom szelence volt. Tartotta a mennynek a kegyelmét magában, hiszen az az illatos olaj, a mennynek a kegyelme, a szépsége, a csodája, a bűnbocsánatnak az öröme, a kegyelemnek a gazdagsága. Ez nem tud kifolyni, nem tud szétáradni, ha nem töretik el a szelence. Ha Jézus Krisztus nem hal meg a Golgota keresztyén.

Érthető, hogy mi ennek az ígének az üzenete? Ez semmiképpen nem folyik el, nem lesz hatásos, ha csak be van zárva egy szelencébe ez az olaj. De valaki széttöri ezt az olajszelencét, kifolyik az olaj, és ahogy folyik, úgy árad szét ennek az illata a házban. Nem véletlen, hogy a hitvallásunkban szerepel az, hogy Jézus Krisztus teste a Szűz Máriának testéből és véréből van. Ez az alabástrom szelence, amely eljött karácsonykor ebbe a világba. Megszületett a betlehemi istállóban, befektették a jászolba ezt az alabástrom szelencét. Hordozta ez a tiszta szelence, ez a bűn nélküli szelence, ez az áttetsző szelence,

mert ilyen volt az alabástrom. Hordozta azt a lelket, azt az olajat, amelyet Isten belesűrített. Tudjuk, hogy a parfümből is milyen kevés kell, mert hatalmas illata van egy-egy cseppnek is. Isten belepasszírozta ebbe a csodálatos alabástrom szelencébe az atyai szívét, a mennynek a jó ízét, az üdvösségnek a titkát, az örökélet reménységét.

Nem tudom, hogy ezen a földön mondott-e valaki ettől nagyobb nagypénteki prédikációt, de szerintem ez a legnagyobb nagypénteki prédikáció, hogy ez az asszony széttöri a szelencét, bemutatja, illusztrálja, példázza, és szemléltető eszközként odaállítja a tanítványok elé, akik már három éve élnek Jézus mellett, de még mindig nem tudják, hogy eljön az a nap, amikor elvételik a Mesterük, mert széttöretik a szelence. Ez az asszony meg tudja, érti, hiszi, vallja, sőt még prédikálja is.

Nem volt más mód, csak a széttöretés. Jézus azt mondja: nem leszek veletek mindig, mint szelence, de veletek leszek mindig, mint illat. Egyszer kiszabadult ez az illat, és többet nem lehetett elrejtteni, nem lehetett visszapasszírozni valamilyen szelencébe. Nem is kellett, mert ezért kellett széttörtetni, mert többet nincs jelentősége a szelencének. Annak a tartónak, amely hordozta az illatot és az olajat. Kiszabadult. Ez az asszony ezt a hatalmas dolgot teszi meg: hirdeti az Úr halálát.

Jézus Krisztus mit bízott az övéire? Azt, hogy hirdessétek az Úr halálát, amíg eljövend. Azt a halált, amelyben kiszabadult az illat, feltört az élet. Bár látszólag összetörtetett. Azt olvastuk a próféciában: néztünk rá, és orcája nem volt kívánatos. Ahogy nézhette Jézus és a többiek az összetört üveget. Néztünk rá, és orcája nem volt kívánatos. Miért? Azért, mert összetörtetett, megverték. „Náddal verék a bársonyban, csúfolák térdhajtásokban.”

És ha ma este is előttünk lenne, hogy a mi megváltásunknak nem volt lehetősége. Ilyen nagy ára volt: a szelencének az összetörése. Nézni az összetört szelencét és azt mondani: ó, Uram, miattam törtek szét téged. Miattam feszítettek keresztre. Véred minden cseppje égeti a lelkem. Mind, ami kín és ütés ért — énekeltük —, magam hoztam reád. Uram, e szenvedésért lelkemben ég a vád. Én is ott vagyok azok között, akik miatt fel kellett törni ezt a szelencét. De ebből fakad az áldás és az illat.

A tanítványok szerint mást kellett volna ezzel tenniük. Másra kellett volna használni. Másra kell nekünk Jézus? Nekünk Jézus azért kell, hogy kenyeret adjon? Sokaknak azért kellett, mert ez a legjobb orvos. Ez mindenkit meggyógyít. Feltámasztja a halottakat. Sokaknak azért kellett volna, hogy menjen a római palotába, űzze ki az idegen római uralmat, állítsa helyre Izraelnek az országot, hozza el nekünk a szép dávidi kort. Micsoda remények! Másra kellett volna használni! Ez az asszony tudja, hogy nem lehet másra. Ő szabadítóul jött. Ő leszögezi, amikor jött: azért jöttem, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek, a megkötözötteket szabadon bocsássam. Hirdessem az Úrnak kedves esztendejét, a kegyelem idejét. Nem lehet másra használni a szelencét, csak széttörtetni. És a tanítványoknak ott van a gondolata fejükben, hogy mi ennek az ára, milyen sokba kerül.

A FELTÖRT SZELENCE

Ó igen, sokba kerül, de nem nekünk, hanem az Atyának. Sokba került ez a szelence. És milyen drága titka volt az Istennek, amikor ezt kitervelte. A világ alapjainak felvettése előtt eltervezte, eleve elhatározta, hogy majd az Ő egyszülött Fia bezáratik egy drága alabástrom szelencébe. Testté lesz az Ige, ebben a testben maga az Ige lesz ott, maga a menny jön el. Ebben a testben velünk az Isten. Immánuel, velünk az Isten. Itt a Szabadító, a Felkent.

Az asszony ezt tudja, érti és hirdeti. Megtörténik Jézus felkenetése. Hiszen a Krisztus azt jelenti: Felkent. A régi ószövetségi időben ment a próféta, felkente a főpapot, a királyt. Egyik próféta felkente a másikat, mint utódját. Isten felkente Krisztussá őt a Szentlélekkel. Jön ez az asszony, és ezt bemutatja, példázza: én felkenem Jézust drága olajjal. Lehetett látni és nézni, ahogy elfolyik – ahogy kicsordul majd az Ő drága vére a Golgota keresztjén.

Ó milyen jó volt, amikor nézték az összetört szelencét. Nézte az összetört szelencét például a római százados. Mit látott a kereszten? Csak egy összetört alabástrom szelencét. És mi fogalmazódott meg a szívében? Bizony, ez Isten Fia volt. Mert számára nem az összetört szelence jelentette a hitet és az üdvösséget, hanem a kiáradt olaj, az élet illata. És megérinti az élet illata ezt a római századost. Nézi az összetört edényt Tamás majd később. Húsvéthoz egy hétre. Azt mondja Jézus: gyere Tamás, nézd meg a kezemet, tapintsd az oldalamat. Nézd meg az összetört szelencét és lásd meg, hogy abból kiszabadult az élet, előtört a kegyelem. És Tamás ajkáról felhangzik: én Uram, és én Istenem!

Azóta is így van. Lehetne még említeni sokakat. Zinzendorf gróf így tért meg. Megállt egy képtárban. Nézte az összetört Krisztust a kereszten, nézte az összetört alabástrom szelencét, és kiárad az olaj. Az összetört alabástrom szelencéből mind a mai napig árad az olaj, az illat. Ennek a szelencének a tartalma, a lényege, az értéke megvan és megmarad, és prédikáltatik az evangélium üzenetével együtt: Jézus Krisztus engesztelő áldozata a mi bűneinkért. Vérontás nélkül nincs bűnbocsánat. Jézus odalép az áldozatok helyébe. Összetörték az áldozatok, hiszen le kellett vágni az áldozatokat. Elfolyt a vérük, összetört a test azért, hogy legyen bűnbocsánat. Összetörik az alabástrom szelence, hogy legyen bűnbocsánat, legyen örök élet. Hogy neked Jézus azt mondhassa az életed egy napján: nem kárhoztalak téged, eredj el, és többé ne vétkezzél. Megbocsáttattak a te bűneid. Az evangéliummal ez hirdettetik, mert ez az evangélium, az örömhír. Jézus Krisztus eleget tett az Atya igazságának. Összetört az alabástrom szelence.

Erre utal Péter a prédikációban: Jézus Krisztus meghalt, akit ti fára szegezve megöltetek. Mert ti is felelősek, hibásak vagytok, és ti is benne vagytok az alabástrom szelence széttörésében. És akiket az illat megérintett, azok azt mondták: mit cselekedjünk, atyámfiaik, férfiak? És hallják a bátorító, vigasztaló igét: térjete meg, keresztelkedjete meg, és veszitek a Szentlélek ajándékát. És így tesznek. Megtérnek, megkeresztelkednek és hirdetik ők is az összetört alabástrom szelence drága evangéliumát és titkát.

Csak akkor van bűnbocsánat, ha az ott, akkor és úgy töretik szét, ahogy Isten azt előre megmondta. A Golgota keresztjén úgy, hogy csontja ne törettessék

meg, de keze átszögeztessék, mert „néznek majd arra, akit általszegeztek.” Azért, hogy dárdával átszúrják az oldalát (a szívét), hogy teljes jelét adják annak, hogy ez a drága alabástrom szelence feltöretett.

Jézus nem sajnálta az alabástrom szelencét. Nem a maga hasznát kereste — olvassuk az igében —, nem tekintette zsákmánynak, hogy Ő az Istennel egyenlő, hanem engedelmes volt haláláig, mégpedig a keresztfának haláláig. Addig, míg ez a szelence fel nem töretett.

Nemsokára énekeljük: Te drága Jézus, mi történt tevéled, hogy ily keményen sújt a zord ítélet (tudniillik, hogy feltöretik a szelence). Amikor énekeljük, gondoljunk arra, hogy nemcsak azt lehet énekelni: mi történt veled, Jézus, hanem mi történt velem, mi ennek a hatása, mi ennek az áldása, a tanítása az életemre nézve.

Áldott legyen Isten, hogy így rendelkezett. Odaküld egy asszonyt, aki jön, hozza az alabástrom szelencét, feltöri és kiömlik az olaj, a ház meg megtelik azazal az illattal. Áldott legyen Isten, hogy értem, helyettem, miattam feltöretett az alabástrom szelence.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, a mai igét, amit már reggel is olvashattunk csendességünkben. Bizonyára sokunknak sokfélét mondott ez az ige, hiszen olyan gazdag az. Köszönjük, hogy mi most csak egy dologra koncentrálhattunk, egy drága üzenetre: a te haláloed hirdetésére. Köszönjük, hogy eljöttél testben. Áldunk, hogy végigjártad a szenvedés útját, hiszen földi létednek minden perce szenvedés volt, amelynek csúcsa mégis a Golgotára vezető út volt. Köszönjük, hogy mi azt láthatjuk benne, hogy nem sajnáltad a drága szelencét sem, mert még drágább volt az, amit hordozott a szelence. Még drágább volt az, hogy a tieidnek bűnbocsánatot adj, örök életet, üdvösséget.

Urunk, ragyogjon nekünk újból és újból ez az ige, ez a kegyelem, ez a szeretet. Engedd, Urunk, hogy ennek illatát tudjuk mi is vinni a hétköznapiakba, ahova küldesz bennünket. Hogy mi is így tegyünk bizonyosságot, Urunk: ha a szelence szét nem töretik, nem árad ki az olaj.

Engedd, hogy mi is olyan életet éljünk, mint ez az asszony, akik tudjuk, értjük, hirdetjük haláloed, feltámadásod csodáját, erejét, és újjászülő kegyelmét.

Köszönjük, hogy meghallgatsz bennünket. Áldd meg éjszakánkat, holnapi napunkat. Adj nekünk kegyelmet, segítséget mindenkinek, akinek nehéz feladata van, aki fél valamitől, akinek kérdései vannak, mert bizonytalan valamiben. Erősíts bennünket is, Urunk. Légy pásztorunk, aki vezetsz bennünket a boldog mennyei haza felé.

Ámen.

340.

Criiger J., 1640.

Te drá-ga Jé-zus, mi tör-tént te-vé-led,
 Hogy oly ke-mé-nyen sújt a zord í-té-let?
 A ször-nyű vét-ke-t el mi-vel kö-vet-ted?
 Mi volt a tet-ted?

2. Megostoroznak, tövissel csúfolnak, Arcodba vág-nak, gúnyolódva szólnak, Epét ecettel kínálgatni mer-nek, Keresztre vernek.

3. Mondd, ennyi kinnak mi az eredetje? Jaj, vétkeimmel vertelek keresztre! Amit Te szenvedsz, Jézus, én okoztam, Fejedre hoztam.

4. S mily büntetés, mit a világ Reád mért? A jó nyájörző szenved a juháért; A bűnért, melyet szolgák elkövettek, Az Úr fizet meg.

5. Meghal a jó, ki hűség volt s alázat, Az él, ki Isten bántására lázadt; A vétkes ember sértetlen, s bilincsben Ott áll az Isten.

6. Ó mérhetetlen szeretet, csodás hit, Amely a kínok zord útjára rávitt! Én vígadozva élek és öröm-ben, Te kín-özönben.

7. Ó nagy Királyom, minden kor Királya, Hűsé-gedet hogy hirdethesse hála? Nincs emberszív, melyben tanács fakadhat: Néked mit adhat?

8. Ha trónusodnál, Jézusom, Vezérem, Fejem ra-gyogva fürdik majd a fényben: Énekelek, hol szentül zeng az ének, Dícsérve Téged.

Heermann János, 1585—1647.